

Jorma Heikkinen

Ykseyden
eriytymisen
filosofia

Jorma Heikkinen

Ykseyden eriytymisen filosofia

Julkaisija: Psykonomit ry

Jorma Heikkinen

Ykseyden eriytymisen filosofiaa:

Sisällysluettelo:

	sivu:
Aluksi.....	1
1. Todellisuus on olevan ja ei-olevan ykseys.....	3
1.1. Ykseys on muuttumattoman ja muuttu- van muodostama ristiriita.....	3
2. Metafyysisiä ajatuksia.....	4
2.1. Tunnustus.....	4
2.2. Universumin eriytyminen.....	5
2.3. Materian eriytyminen.....	9
2.4. Energian eriytyminen.....	12
3. Ajattelun ja tajunnan eriytyminen.....	17
3.1. Eriytymisen dilektiikkaa.....	21
3.2. Mekaanisen dialektiikan kritiikkiä.....	28
4. Arvoarvostelmia ja etiikkaa.....	34
4.1. Suu suppuun ja turpa tukkoon teesi.....	34
4.2. Frankensteinin hirviön teesi.....	35
4.3. Alopaeus teesit pimeyden ytimestä.....	38
4.4. Frans Biberkopfin teesit.....	40
4.5. Siinervo teesit.....	40
4.6. Eriytymisen teesejä ihmisestä.....	41
5. Lopuksi.....	43
5.1. Frans Biberkopfin Mirrin teesi.....	45

Aluksi

Missä kaksi kohtaa siellä syntyy yksi. Missä yksi on, siellä ykseys jakautuu moneudeksi ja missä runsaus vallitsee, siellä ykseys hahmottuu. Niukkuus on rikkauden itu. Koska se on, on sen välttämättä luotava itselleen moneus ollakseen olemassa. Tämä mahdollisien olioiden ja ilmiöiden, aatteiden ja tieteitten sekä taiteiden ja tunteiden rikkaus ja käsittämätön paljous on välttämätön, jotta universumimme muodostaisi uuden ykseyden, joka "big pang-issa" menetettiin, jotain joka on täydellisempää kuin äärimmäisen tiukkaan sulloutunut alkuvoimainen ykseys. Uusi ykseys, tämä on yhteinen tulevaisuutemme, että sen oivaltaisimme on meidän hajottava. Meidän on hajottava löytääksemme itsemme ja toisemme pirstaleiden keskeltä. Löytääksemme ykseytemme, sielumme yhtenäisyyden, ihmisyytemme, joka yhdistää meitä kaikkia. Olemme yhtä ja samaa. Olemme yhtä ja samaa toistemme kanssa ja sitä olemme luonnon ja koko universumin kanssa. Tämä on minun vaatimaton ja yksinkertainen totuuteni ja onneni, jonka olen oppinut heiltä, joiden sanoista ja joskus niin epävarmoilta huuililta se kumpuaa unelmana. He ovat ihmisiä, jotka ovat antaneet

kaiken pois, itsensäkin, omistaen kaikkeuden, kuten Elvi Sinervo sen sanoo. Sen olen kuullut en akateemisesti sivistyneiltä opettajilta, en kirjoista, en psykiatreilta tai muilta ammattiselittäjiltä, en heiltä, jotka ovat elävien kirjoissa niin, etteivät ehdi elävää itsessään huomata. Olen kuullut sen mielisairaalan käytävillä heiltä, joiden ihmisyyden on kielletty, joiden sisäinen maailma ja ulkoinenkin on pirstoina, joiden ihmisoikeudet kumotaan pakkopaidoin, eristyshuonein, lamauttavilla hermomyrkyillä, suljetuin ovin ja suljetuin korvin, silmin ja sydämin.

Minä odotan sitä päivää, jolloin katseemme kohtaavat ja tiedostamme yhteisen etumme, jota myös kutsun onneksi. Sitä ennen kuitenkin yötä, jolloin mustanpuhuvat pilvet saapuvat. Ja haluan, että silloin tunnet ihmisen saapuvan sinuun ja sinun rinnallesi.

1. Todellisuus on olevan ja ei-olevan ykseys

- (i) Maailmankaikkeus on jotakin olemassa olevaa ja samalla jotakin muuta joka on tulevaa, mutta joka ei vielä ole.
- (ii) Ykseys on ei-olevan ja olevan ristiriita.
- (iii) Oleva on jotain, joka on ei-olevaa ja ei-oleva olevaa.
- (iv) Ei-oleva on olevan sisäinen olemus, se jonka hahmon tuleva saa.
- (v) Tuleva, ei-oleva on olevan sisäisen välttämättömyyden kehityksen korkeampiasteinen tulos.
- (vi) Ei-oleva, tuleva on olevan eriytymisen tuloksena syntyvä ykseys, uusi synteesi, joka sisältää aineksia vanhasta olevasta ja uutta joka ei ole vanhaa olevaa. Uusi ykseys synnyttää uuden olevan olemuksen, joka on ristiriitainen siten että se, mikä on olevaa on myös jotain ei-olevaa.

1.1. Ykseys on muuttumattoman ja muuttuvan muodostama ristiriita.

- (x) Todellisuuden muutos on hyppäyksittäin etenevä kumulatiivinen, kasautuva prosessi.
- (xi) Todellisuuden muutos on eriytymistä, siten että osa muuttuvasta säilyy muuttuneessa.

2. Metafyysisiä ajatuksia

Edellä esitetyt teesit todellisuuden ykseyden eriytyneestä ja muuttumattomasta ja muuttuvasta olemuksesta ovat hämääriä lauseita, joiden täsmentämiseksi kirjoitan vielä pikkuisen lisää. Ne ovat metafyysisiä pohdiskeluita, jotka ovat tyhjiä niin kauan kuin en anna niille mitään sisältöä.

2.1. Tunnustus

Olen Empedokleksen oppilas. Hän opetti 480 vuotta ennen Kristuksen syntymää filosofiaa, jonka mukaan on kaksi perusvoimaa, jotka ohjaavat universumin kehitystä. Nuo voimat ovat rakkaus, joka yhdistää ja viha, joka hajoittaa. Nämä voimat muodostavat ykseyden, joka aiheuttaa maailmamme liikkeen, sen eriytymisen ja yhdentymisen. Empedokles kertoi meille sen, että maailma oli alussa kiinteä ykseys, kunnes hajotava voima, viha sai sen hajoamaan yhä pienempiin osiin, kunnes jälleen alkoi rakkauden yhdistävän voiman vaikutuksesta yhdentyä. Tämä liike, yhdistyminen ja eriytyminen oli Empedokleen mielestä ikuista. Tätä oppia minä kunnioitan ja enkä häpeä tunnustaa vaikutteideni lähdettä. Hän on antiikin, filosofian aamuhämärän tuntematon, joka on unohdettu, kuten miljoonat hänen jälkeensä ja ennen häntä.

2.2.Universumin eriytyminen

Luonnonhistoria osoittaa, että maailmankaikkeus ei ole ollut ikuisesti sama. Se on miljardien vuosien kuluessa hajonnut kohti yhä suurempaa eriytyneisyyttä. Suuren pamauksen teoria, jonka totuudellisuuudelle viitteitä antavat ne astronomiset havainnot, joidenka mukaan galaksit ja galaksien joukot ovat liikkeessä kohti äärettömyyttä. Ne loittonevat toisistaan. Taustasäteilylle avaruudessa on löydetty luonteva selitys "alkumunan" räjähdyksestä.

Tähtien kehitys on kohti suurempaa moninaisuutta. Mustat aukotkin ovat jotain jotka ovat syntyneet vasta maailmankaikkeuden kehityksen myöhemmissä vaiheissa. Supernovat, kefeidit, neutronitähdet, kvasaarit, Betelgeutsin kaltaiset punaiset ylijättiläiset, aurinkommeikin ovat kerran olleet valtavia vetypilviä, jotka ovat vetovoiman vaikutuksesta tihentyneet syttyen novina valaisemaan alaansa avaruudessa. Miksi tämä moninaistuminen? Miksi kehitys esim. galaksien suhteen ei ole johtanut yhdenmukaisiin tuloksiin? Miksi pallomaiset, spiraalimaiset ja linssin muotoiset galaksien tyypit? Vastausta voi hakea monelta taholta, kuten esim. astro-

fysikaalisista malleista. Ne johtavat kuitenkin vain uusiin ja yhä monimutkaisempiin selityksiin. Tietenkin on niin, että tämä on ainoa mahdollisuutemme saada yksityiskohtaista tietoa universumin rakenteesta ja liikkeestä. Mutta miksi, emme tyytyisi siihen havaintoon että maailmankaikkeus on kulkemassa kohti moninaisuutta. Luonto luo uutta. Se haiskahtaa vahvasti teleologiselta tarinalta, kun sanon, että tuo maailmankaikkeuden muutos, erityminen ja moninaistuminen on sen olemus. Se on kuin tuli, joka on määrämittäin syklisesti syttyvä ja sammuva. Sen harmeoninen ristiriitojen ykseys, Logos kuten Herakleitos sanoo. Mutta se on muutakin kuin syttyviä novia ja sammuvia supernovien keskuksia. Se täydentää itseään, luo uutta. Supernovien räjähdysjätteet, sellaiset kuin esim. Orionin rengassumu tai Ayrriäissumu ovat mahdollisia uuden tähden rakennusaineita. On jopa laskettu kehitys on välttämätöntä (siis, että aurikomme on ollut mukana kolmessa aikaisemmassa tähdessä ja supernova räjähdyksessä) muuten ei ole selitettävissä maassa esiintyvien alkuaineiden jautumaa. Universumin olemus on sen välttämätön liike kohti suurempaa täydellisyyttä.

Miksi maailmankaikkeus on liikkeessä ja muutoksen alainen kohti eriytymistä? Mikä on syytä tähän? Se, ettei muuten voisi olla! Universumin eriytyminen on causa sui, oman itsensä syy, sen ykseyden harmoonisen ristiriidaisuuden vuoksi. Se eriytyy, sen on eriydyttävä ja se eriytyy. Se on sen olemus. Jatkuva loputon liike. Massan muutos energiaksi ja energian muutos massaksi. Molemmat ovat toisiaan. Massa on energiaa ja energialla on massan olemuksen piirteitä. $MC^2 = E$, eli massa kertaa valonnopeus toiseen on energia. Massa ja energian määrä on vakio. Niiden muodostama ykseys ei häviä. Tämä totuus tunnetaan parhaiten suhteellisuusteorian kautta. Universumin eriytymisen syyt kätkeytyvät muutokseen itseensä materian muutokseen energiaksi ja energian muutokseen massaksi sekä materian ja energian olemukseen.

Universumin olemus on dynaaminen. Vastakohtien ykseys muodostuu massan ja energian ykseydestä ja vakioisuudesta, joka ^{on} jatkuvan muutoksen alainen. Maailmamme ei ole staattinen, ristiriidaton, ikuisesti muuttumaton kerran täydelliseksi luotu todellisuus. Se on harmooninen ristiriitojen ykseys, joka on ikuisessa muutoksessa kohti äärettömyyksiä, luoden itsensä

2.3. Materian eriytyminen

Alkuaineiden olemuksesta ja synnystä tiedämme sen saman kuin itse universumistakin. Sen moninaisuus, eri alkuaineiden moninaisuus, yhdisteiden loputon erillaisuus ja yhä uusien hiukkasten kvarkkien, hadronien, mesoonien ja fotoonien, jne löytyminen on tulos luonnonhistoriallisesta kehityksestä, muutoksesta kohti materian erillaistumista.

Tähtien atomimiiluisissa vety fuusioituu heliumiksi. Supernovien räjähdyksissä valtavien energiamäärien kuumuudessa alkuaineet "yhittyvät" uusiksi muodostaen lopulta epävakaa ytimen omaavia atomeja, jotka hajoavat takaisin muiksi alkuaineiksi, kuten esim. plutonium lyijyksi ja stonttiumiksi säteillen samalla energiaa säteilynä. Alkuaineet reagoivat toistensa kanssa muodostaen yhä uusia yhdisteitä, molekyyliketjuja, joiden monimutkaisuudella ei tunnu olevan rajoja. Vedyn, hapen ja hiilen ketjut muodostavat hiilivetyjä, sellaisia kuin esim. alkohooli, joka saa päämme sekoamaan villiin unelmointiin, bensini, joka palaessaan moottorien sylintereissä nostaa vauhdin ja kiihdytyksen hurman ratinpyörittäjän silmiin.

Materian olemus on sen tasapainoisessa ristiriidan ykseydessä, joka aiheuttaa sen muutoksen ja eriytymisen. Ristiriidan tasapainoisella ykseydellä on senkaltainen luonne, että ollakseen olemassa on ristiriidan ykseyden ilmennettävä samanaikaisesti tiettyä pysyvyyttä ja toisaalta muuttuvaa. Se on jotakin jo olemassaolevaa joka näyttää vakaalta ja samalla jotakin, joka on tulevaa. Jotakin uutta, joka ei sen senhetkisessä olemuksessa (pinnallisessa) ole havaittavissa. Ristiriitojen harmooninen ykseys merkitsee ettei todellisuus, ykseys voi olla muuta kuin se on: Eikä se voi kehittyä muuksi kuin sen olemus sen välttämättä sallii muuttuvan. Ja se muuttuu väistämättä siksi minkä mahdollisuuden sen olemus sallii. Tähdissä vedyn fuusio johtaa energian vapautumiseen ja ytimien yhtymisen heliumiksi. On lohdullista tietää universumin materian koko määrästä olevan yli yhdeksänkymmentä prosenttia vetyä, niin että on elettävää nykyisenkaltainen kehityksen tähdissä jatkuvan vielä jonkin aikaa. Kuten vety heliumiksi tähdissä plutoniumin hajoaminen, fissio lyijyksi ja strontiumiksi on plutoniumin epävakaaan ytimen rakenteen sanelema väistämättömyys. Se ei voi muuttua esim. linnuksi.

2.3. Materian eriytyminen

Alkuaineiden olemuksesta ja synnystä tiedämme sen saman kuin itse universumistakin. Sen moninaisuus, eri alkuaineiden moninaisuus, yhdisteiden loputon erillaisuus ja yhä uusien hiukkasten kvarkkien, hadronien, mesoonien ja fotonien, jne löytyminen on tulos luonnonhistoriallisesta kehityksestä, muutoksesta kohti materian erillaistumista.

Tähtien atomimiiluilissa vety fuusioituu heliumiksi. Supernovien räjähdyksissä valtavien energiamäärien kuumuudessa alkuaineet "yhtyvät" uusiksi muodostaen lopulta epävakaa ytimen omaavia atomeja, jotka hajoavat takaisin muiksi alkuaineiksi, kuten esim. plutonium lyijyksi ja stonttiumiksi säteillen samalla energiaa säteilyinä. Alkuaineet reagoivat toistensa kanssa muodostaen yhä uusia yhdisteitä, molekyyliketjuja, joiden monimutkaisuudella ei tunnu olevan rajoja. Vedyn, hapen ja hiilen ketjut muodostavat hiilivetyjä, sellaisia kuin esim. alkohooli, joka saa päämme sekoamaan villiin unelmointiin, bensiini, joka palautessaan moottorien sylintereissä nostaa vauhdin ja kiihdytyksen hurman ratinpyörittäjän silmiin.

fysikaalisista malleista. Ne johtavat kuitenkin vain uusiin ja yhä monimutkaisempiin selityksiin. Tietenkin on niin, että tämä on ainoa mahdollisuutemme saada yksityiskohtaista tietoa universumin rakenteesta ja liikkeestä. Mutta miksi, emme tyytyisi siihen havaintoon että maailmankaikkeus on kulkemassa kohti moninaisuutta. Luonto luo uutta. Se haiskahtaa vahvasti teleologiselta tarinalta, kun sanon, että tuo maailmankaikkeuden muutos, erityminen ja moninaistuminen on sen olemus. Se on kuin tuli, joka on määrämítőin syklisesti syttyvä ja sammuva. Sen harmeoinen ristiriitojen ykseys, Logos kuten Herakleitos sanoo. Mutta se on muutakin kuin syttyviä novia ja sammuvia supernovien keskuksia. Se täydentää itseään, luo uutta. Supernovien räjähdysjätteet, sellaiset kuin esim. Orionin rengassumu tai Ayrriäissumu ovat mahdollisia uuden tähden rakennusaineita. On jopa laskettu kehitys on välttämätöntä (siis, että aurikomme on ollut mukana kolmessa aikaisemmassa tähdessä ja supernova räjähdyksessä) muuten ei ole selitettävissä maassa esiintyvien alkuaineiden jautumaa. Universumin olemus on sen välttämätön liike kohti suurempaa täydellisyyttä.

Miksi maailmankaikkeus on liikkeessä ja muutoksen alainen kohti eriytymistä? Mikä on syytä tähän? Se, ettei muuten voisi olla! Universumin eriytyminen on causa sui, oman itsensä syy, sen ykseyden harmoonisen ristiriidaisuuden vuoksi. Se eriytyy, sen on eriydyttävä ja se eriytyy. Se on sen olemus. Jatkuva loputon liike. Massan muutos energiaksi ja energian muutos massaksi. Molemmat ovat toisiaan. Massa on energiaa ja energialla on massan olemuksen piirteitä. $MC^2 = E$, eli massa kertaa valonnopeus toiseen on energia. Massa ja energian määrä on vakio. Niiden muodostama ykseys ei häviä. Tämä totuus tunnetaan parhaiten suhteellisuusteorian kautta. Universumin eriytymisen syyt kätkeytyvät muutokseen itseensä materian muutokseen energiaksi ja energian muutokseen massaksi sekä materian ja energian olemukseen.

Universumin olemus on dynaaminen. Vastakohtien ykseys muodostuu massan ja energian ykseydestä ja vakioisuudesta, joka ^{on} jatkuvan muutoksen alainen. Maailmamme ei ole staattinen, ristiriidaton, ikuisesti muuttumaton kerran täydelliseksi luotu todellisuus. Se on harmooninen ristiriitojen ykseys, joka on ikuisessa muutoksessa kohti äärettömyyksiä, luoden itsensä

2.3. Materian eriytyminen

Alkuaineiden olemuksesta ja synnystä tiedämme sen saman kuin itse universumistakin. Sen moninaisuus, eri alkuaineiden moninaisuus, yhdisteiden loputon erillaisuus ja yhä uusien hiukkasten kvarkkien, hadronien, mesoonien ja fotoonien, jne löytyminen on tulos luonnonhistoriallisesta kehityksestä, muutoksesta kohti materian erillaistumista.

Tähtien atomimiiluissa vety fuusioituu heliumiksi. Supernovien räjähdyksissä valtavien energiamäärien kuumuudessa alkuaineet "yhittyvät" uusiksi muodostaen lopulta epävakaa ytimen omaavia atomeja, jotka hajoavat takaisin muiksi alkuaineiksi, kuten esim. plutonium lyijyksi ja stonttiumiksi säteillen samalla energiaa säteilynä. Alkuaineet reagoivat toistensa kanssa muodostaen yhä uusia yhdisteitä, molekyyliketjuja, joiden monimutkaisuudella ei tunnu olevan rajoja. Vedyn, hapen ja hiilen ketjut muodostavat hiilivetyjä, sellaisia kuin esim. alkohooli, joka saa päämme sekoamaan villiin unelmointiin, bensini, joka palaessaan moottorien sylintereissä nostaa vauhdin ja kiihdytyksen hurman ratinpyörittäjän silmiin.

Materian olemus on sen tasapainoisessa ristiriidan ykseydessä, joka aiheuttaa sen muutoksen ja eriytymisen. Ristiriidan tasapainoisella ykseydellä on senkaltainen luonne, että ollakseen olemassa on ristiriidan ykseyden ilmennettävä samanaikaisesti tiettyä pysyvyyttä ja toisaalta muuttuvaa. Se on jotakin jo olemassaolevaa joka näyttää vakaalta ja samalla jotakin, joka on tulevaa. Jotakin uutta, joka ei sen senhetkisessä olemuksessa (pinnallisessa) ole havaittavissa. Ristiriitojen harmooninen ykseys merkitsee ettei todellisuus, ykseys voi olla muuta kuin se on: Eikä se voi kehittyä muuksi kuin sen olemus sen välttämättä sallii muuttuvan. Ja se muuttuu väistämättä siksi minkä mahdollisuuden sen olemus sallii. Tähdissä vedyn fuusio johtaa energian vapautumiseen ja ytimien yhtymisen heliumiksi. On lohdullista tietää universumin materian koko määrästä olevan yli yhdeksänkymmentä prosenttia vetyä, niin että on elettävää nykyisenkaltainen kehityksen tähdissä jatkuvan vielä jonkin aikaa. Kuten vety heliumiksi tähdissä plutoniumin hajoaminen, fissio lyijyksi ja strontiumiksi on plutoniumin epävakaa ytimen rakenteen sanelema väistämättömyys. Se ei voi muuttua esim. linnuksi.

2.3. Materiaan eriytyminen

Alkuaineiden olemuksesta ja synnystä tiedämme sen saman kuin itse universumistakin. Sen moninaisuus, eri alkuaineiden moninaisuus, yhdisteiden loputon erillaisuus ja yhä uusien hiukkasten kvarkkien, hadronien, mesoonien ja fotonien, jne löytyminen on tulos luonnonhistoriallisesta kehityksestä, muutoksesta kohti materiaan erillaistumista.

Tähtien atomimiiluilissa vety fuusioituu heliumiksi. Supernovien räjähdyksissä valtavien energiamäärien kuumuudessa alkuaineet "yhtyvät" uusiksi muodostaen lopulta epävakaaan ytimen omaavia atomeja, jotka hajoavat takaisin muiksi alkuaineiksi, kuten esim. plutonium lyijyksi ja stonttiumiksi säteillen samalla energiaa säteilyinä. Alkuaineet reagoivat toistensa kanssa muodostaen yhä uusia yhdisteitä, molekyyliketjuja, joiden monimutkaisuudella ei tunnu olevan rajoja. Vedyn, hapen ja hiilen ketjut muodostavat hiilivetyjä, sellaisia kuin esim. alkohooli, joka saa päämme sekoamaan villiin unelmointiin, bensiini, joka palautessaan moottorien sylintereissä nostaa vauhdin ja kiihdytyksen hurman ratinpyörittäjän silmiin.

Välttämättömyys ei ole tiukkaa determinis-
miä, siten että tietty alkuaine esimerkiksi
käyttäytyisi väistämättä samalla tavoin
täsmällisesti olosuhteista ja massan sisäi-
sistä tilasta riippumatta. Välttämättömyys ei
ole sokea, kahlittu vesiratasta loputtomasti
pyörittävä härkä. Se välttämättömyys, joka ma-
terian muutoksessa ilmenee on materian sisäi-
sen tilanteen ja ulkoisten olosuhteiden mää-
räämää suhteellisuutta ja tiettyä sattuman
(Stokastisuuden) mahdollisuutta. Materian muu-
toksen välttämättömyys merkitsee, että se ei
ole tai tule miksi vain ja miten tahansa. Mut-
ta se ei myöskään ole väistämättä vain yhtä
ja samaa, sillä se on toisaalta sitä, yhtä ja
samaa mutta jo kuitenkin jotakin muuta. Tuo
muu ei kuitenkaan ole mitä tahansa vaan mate-
rian olemus sallii vain tiettyjen mahdolli-
suuksien toteutumisen.

Luonnonhistoria osoittaa sen, kuinka materia
on kohennut askel askeleelta yhä moninaisem-
maksi. Materian kehitys, eriytyminen yhä moni-
semmäksi on sen harmonisen ristiriitojen yk-
seyden aiheuttamaa. Herakleitokselle tämä ta-
sapinoinen kontradiktio on ykseys on LOGOS.
Se rationaalinen periaate, joka "henkistää"

kuolleelta vaikuttavan materian. Materian olemus näin tulkittuna on jotain outoa arkitajuntaan nähden. On vaikea käsittää tai edes ajatella, että meissä ihmisissä ilmenevä rationaalisuus ei ole uniikki, luonnolta puuttuva ominaisuus, vaan että kylmä kivikin on osa maailmankaikkeuden "järkeä", joka kivessäkin sykkii, viestii muutoksen mahdollisuutta.

Materian moninaistuminen, kehittyminen kohti monimutkaisempia yhdisteitä ja rakenteita on materian rationaalisuutta. Luonto etsii ja kekeilee. Materia luo itseään. Se on itseään varten, kaikki siinä työskentelee oman olemussäädön ylläpitämiseen. Se on oman olemuksensa syy, kuten Spinoza ehkä sanoisi. Materian eriytyminen, muutos on sen sisäinen välttämättömyys, koska se ei muutoin voisi olla.

2.4. Energian eriytyminen

Maailmankaikkeus ja materia ovat eriytyneet yhä uusiksi laaduiksi, sisältäen kuitenkin kaikesta huolimatta tietyn samankaltaisuuden, joka ilmenee massan ja energian määrän vakioisuuden periaatteessa, kuten edellä lyhyesti todettiin. Materian olemus ilmenee sen energettisessä luonteessa. Materia on energiaa ja

puhdas energiakin omaa materian ominaisuuksia. Alkuaineiden eriytyessä myös energia laajentanut spekriään. Radiepulssarit, Röntgen tähdet, gravitaatioaaltojen synty mustiin aukkoihin "putoavan" massan vaikutuksesta, epävakaiden ytimien säteily, ihmisen kehittämä heikkovirtatekniikka taskulaskimissa, neuronien pulssit Tiibetiläisen jakkikäärän jalkejen liikkeestä ja Sähkörauskun pistimen purkaus ovat kaikki energian eriytymisen ja moninaistumisen ilmausta samoin kuin lasertykin lyhyenaallonpituuksinen fotooniryöppy. Elektromagneettisen säteilyn aallonpituuksien moninaisuus, ääretön jakautuminen yhä hienompaan ja puhtaampaan, keskitetymään on energian olemus. Se kuten materiakin 'luo' uutta. On väärin kuitenkin erottaa materian ja energian kehitystä toisistaan, kuten edellä on tehty. Materia ja energia ovat toisiaan. Molemmat ovat toisilleen välttämättömiä. Materia on, jos ja vain, jos on energiaa. Siksi niiden eriytyminen on teisiinsa sidottua. Lopultakaan ei materia voi 'synnyttää' uudentyypistä energiamuotoa, ellei materia 'luo' uutta materiaa ja jollei energia 'luo' uutta muotoa. Materian kehitys sitoo itsensä energian kehitykseen.

Ja energian muutos sitoo itsensä materian muutokseen. Ne muodostavat ykseyden: Materialistis-energeettisen todellisuuden, joka maailmankaikkeuden tässä osassa Linnunradan keskikokoa pienemmän tähden muodostaman systeemin Maa nimisellä planeetalla on synnyttänyt monimutkaisen materian ja energian eriytymisen yhteistuloksen: Ajattelun!

Ajattelu on energiaa nimittäin aivojen heikkovirtaa ja materiaa esim. noradrenaliinia neuronien synaptisissa kuiluissa. Henkisyttämme, se että meillä on tiettyjä ajatuksia on vaikea nähdä energian ja materian korkea-asteisena kehitystuloksena. Tätä vaikeutta ilmentää filosofiassa mm, main-body ongelma. Me tyydymme mielummin descartelaiseen sielun ja ruumiin dualismiin, kuin ymmärrämme ajattelumme ilmentävän maailmankaikkeutemme materialistis-energeettistä olemusta. Näemme ajattelumme ja fyysisen todellisuutemme välillä ristiriidan. Psyykkiset ilmiöt me näemme siksi yhteismitatomiksi energiasta ja materiasta omaamamme tiedon kanssa, että meidän on vaikeaa nähdä ykseyttämme luontoon, siihen että olemme sen kanssa yhtä ja samaa. Meidän on vaikea identifioitua ja samaistua Adromedan tähtisumuun, Siriuksen kirkkauteen tai kiven hiljaiseen "hyrinään". Sen me teemme saduissa ja runoissa ja

miksimä, emme myös tieteesä että annamme luonnolle inhimillisiä piirteitä. Pidämme itseämme korvaamattoman täydellisinä ja kehityksen huippuna. Tämä antaa moraalisen oikeutuksen väkivalloin muuttaa ja tuhota luontoa. Kohdistaa siihen kaikki ne intohimot jotka valtiat ja luonnonkruunun asenteet ihmiselle tarjoavat. Mutta uskallammeko tunnustaa että tuo on harhaa, kuvitellemme, Doxaa kuten Gorgias olisi ehkä sanonut. Uskallammeko myöntää, että totuus on toinen, että olemme osatätä maailmankaikkeutta, siten että olemme yhtä ja samaa sen kanssa, jotain, joka pessimistisellä tavalla tulee luettua joillekin: "Maasta sinä olet syntynyt ja maaksi sinä olet jälleen tuleva." Tai kuulemme sen hiljaisena lauluna, joka kertoo kotiin palavasta puolalaisesta partisaanista, joka kehoittaa vaimoaan:

"Jos en pala
pellon kylvää joku muu
joskus peltomaalle kulje
hyväellen tähkää
siinä jatkan elämää."

Siis energian ja materian eriytyminen synnyttää monimutkaisen muodon; ajattelun. Jos emme kuitenkaan hyväksy sitä panteistista oppia, että

olemme luonnon osia,ollensen kanssa yhtä ja samaa ykseyttä,vaan haluamme tehdä eron ja rajan luonnon ja ihmisen välille,jottei mei-Homo Sabiens suvun jäseniä sekoitettaisi sanokaamme vaikkapa kolibreihin tai myskihärkiin niin miksipä ei?Voimmehan järkeillä,että ajattelumme on materian ja energian kehityksen synnyttämä uusi,niistä laadultaan ja olemukseltaan täysin poikkeava muoto.Tämä on osaksi välttämätöntäkin,jotta voimme ratkaista tahdonvapauden ja luonnonvälttämättömyyden ristiriidan vapauden toteuttamisen suhteen,niinkauan kuin emme ymmärrä vapautta välttämättömyyden tiedostamisen kautta.

Siis maailmankaikkeus on materian,energian ja rationaalisuuden (ajattelun) muodostama kolmiyhteys.Kauniisti sanottu eikö vain.Ajattelu, ihmisen henkisyys on materian ja energian lapsi.Kaiken lisäksi vielä vasta muutaman päivän ikäinen kapalonyytti,sillä niin vähän on aikaa siitä kun'isä lampun osti' verrattuna siihen aikaan kun raaka materia ja alkuvoimainen energia on ollut vain kahdestaan,joten on syytä yhtyä perheiloon ja lähettää pikkuisen myöhästyneet onnittelut riemukkaan perhetapauksen takia Osoitteeksi voimme panna yksinkertaisesti:Maailmankaikkeus,Suuri yksinkertainen Ykseys.

3. Ajattelun ja tajunnan eriytyminen

Ihmisen eriytyminen asteittain häntä ympäröivän luonnon asettamien välttämättömyyksi- en alaisuudesta aina siihen saakka, että hänen tietoisuudellaan ei ole enää yhtymäkohtia todellisuuteen tai että hän oppinut käyttämään luonnonvälttämättömyksiä hyödykseen ymmärtämällä sen lainalaisuudet on ihmisen tajunnan eriytymistä, ajattelun moninaistumista ja rikastumista. Asteittaista ajattelun kehitystä, jossa ihminen on tullut tietoiseksi omasta olemuksestaan ja luonnosta. Tämä kehitys on kesken. Sitä osoittavat individualismin ja subjektiivisuuden vahvat pohjavirrat modernin yhteiskunnan elämässä.

Tiedon ala on laajentunut käsittäen niin moninaista ja eriytyntä todellisuuden tulkin- taa, että yhden ihmisen on mahdotonta se kokoaan hallita. Maailmankuvamme on laajentunut ja samalla pirstoutunut. On vaikeaa nähdä min- käänlaista punaista lankaa tuon sekasotkun keskeltä. Tieteiden, taiteiden moraalin ja yksi- löjen tajunnan eriytyminen on johtanut todelli- suuden pirstomiseen atomaariksi alkioiksi, joi- den yhteydet ovat usein hämääviä, elleivät suo- rastaan kiellä toisiaan. Samalla skeptinen ajat- telu ihmisen tietoisuuden mahdollisuuksista on

on saanut kannattajia laajasti ilmeten mm. siten, että käyttäytymistieteissä formalismia ja luonnontieteiden lähestymistapaa pidetään ihanteena. Tämä on johtanut kyynisyyteen ja pessimismiin, arkaan ja pelokkaaseen tutkimusten tekotapaan. Rohkeat yleistykset ja väitteet ovat harvinaisia. Mitään ei uskalleta kirjoittaa ilman, ettei kirjoitettu ole jonkun muun teoksista. Sitaatit ovat kaikki kaikessa siitä on jopa tehty tieteen arvioimisen kriteeri. Maailmankuvamme pirstoutuminen ja samanaikainen kosmopoliittinen ajattelu, tietoisuus siitä kuinka vähäinen on yksityisen ihmisen mahdollisuus vaikuttaa tärkeäksi kokemiinsa asioihin, siitä kuinka imperialististen suurvaltojen johtajilla, Breshneveillä ja Reaganeilla on totaalisen tuhon avaimet taskuissaan on omiaan ruokkimaan maailmantuskan tuntoja ja kääntämään katseemme sissäänpäin omaan subjektiiviseen todellisuuteemme ja ruokkimaan myös mystisiä ja uskonnollisia asennekaavoja. Uskomiin mahdollisuuksiimme ihmisinä horjuu ja olemme valmiit neuroottisella tavalla seuraamaan johtajaa. Onko näim?

Dostojevski on todennut jossain kirjassaan näin: "Elämän salaisuus on siinä minkä vuoksi

elää". Tämä Dostojevskin elämän salaisuus on siinä merkityksessä tietoisuuden kysymys korostaen sitä, että elääksemme on meidän jottenkin ymmärrettävä oman elämämme mieli, Sinn, kuten logoterapiapian isä Viktor Frankl sen sanoo. Se miksi elämme. Turhuuden ja voimattomuuden tunnot, joita nykyihminen ilmaisee on ilmausta modernin elämäntavan umpikujasta. Yksityistyminen, familismi, aineellisia arvoja korostava, ja pirstoutunut, pitkälle eriytyneet elämänpiirit ja niiden yksipuolistuminen ovat ajaneet ihmisen seinää vasten lisäten hänen ongelmiaan joka tasolla. Elämällä ei tunnu olevan mieltä, mitään kestäväää tarkoitusta ei tunnu löytyvän. Itsemurhat, epätoivoiset teot, mielisairaudet, alkoholismi ja huumeiden käyttö ovat pakonomaisia yrityksiä paikata tyhjiys, täyttää se jollain, joka kuitenkin usein osoittautuu itsekin tyhjiydeksi. Näin rakennamme tyhjiyttä tyhjiyden päälle ja sen nükeminen on pelkoa herättävää, siksi täytämme aikamme kaikella kii-reisellä touhuilulla ollaksemme ajattelematta, jottei meidän olisi jäätävä itsemme kanssa kahden.

Mitä tällä kaikella edellä esitetyllä on tekemistä tietoteorian kanssa? Olen halunnut vain osoittaa kuinka pitkälle eriyminen ja pirstoutuminen ajattelussamme on edennyt. Tavallaan

olen halunnut myös vihjata sen, miten kohtalokasta on ollut filosofian ajautuminen formalismiin, sellaiseen analyttiseen näkökulmaan, jossa todellisuus pirstotaan palasiksi lopulta kadottaen kokonaan kaiken sisällönkin. Muuttuen tyhjien tynnyrien kolisteluksi. Ajatelkaamme vaikkapa sitä, että vangin dilemmasta on kirjoitettu viime vuosina yli kaksisataa nidettä ja artikkelia, tai että logikka on kehittynyt puhtaaksi formalismiksi ajautuen lopulta tuloksiin joissa se osaksi kieltää itsensä, näin on mielestäni mahdollista ainakin tietyssä pinnallisessa mielessä tulkita esim. Churchin ~~tee~~si, jonka mukaan predikaattikalkyyllille ei ole yleistä ratkaisumenetelmää.

Formalismi ajautuu umpikujaan, kuinka muuten voisi ollakkaan? Leibnitzin ja Hilbertin pyrkimykset luoda universaalimatematiikka kaatuu sisäiseen mahdottomuuteensa. Gödelin epätäydellisyys teoreema osoittaa sen kuinka ei edes yksinkertaisinta matematiikan systeemiä ns. Peano-aritmetiikkaa kyetä formalisoimaan, sillä logiikan ja ihmisen rajat ovat koetuksella silloin kun on kyse äärettömän pitkistä kaavaketjuista ja niiden todistuksista. Turingin koneen pysähtymis probleemalle ei löydy ratkaisua. Sisällyksetön puhdas formalismi on vieraantu-

nut ilmaus filosofiassa. Pyrkimys luoda abso-
luuttisia totuuksia, inhimillisen elämän ja
empiirisen todellisuuden ulkopuolisia, niiden
yläpuolella olevia totuuksia kariutuu sisäi-
seen mahdottomuuteensa kuten Churchin teesi
itseasiassa vakuuttavasti todistaa. Lenin
mukaan konkreettisen tilanteen konkreettinen
analyysi on tieteelliselle asenteelle kaikki
kaikessa. Se on välttämätön tieteellinen asenne
tunteaksemme todellisuuden.

Inhimillisen tiedon kasvu ja muutos on ajatte-
lun olemukseen liittyvän eriytymisen tulos. In-
himillinen ajattelu kuten materia, universumi
ja energiakin on eriytymisen ja eriytymisen
synteesin historiaa. Ymmärtääksemme tietoisuu-
suutta ja tajuntaa, niiden muutosta ja kehitys-
tä on meidän sovellettava historiallista ja
antropoloogista näkökulmaa. Meidän on katsottava
omaan menneisyyteemme ymmärtääksemme sen miksi
tänään ajattelemme siten kuin ajattelemme. Tämän
jätän kuitenkin tässä käsittelemättä.

3.1. Eriytymisen dialektiikkaa

Alussa esitin teesit ykseyden olemuksesta. Jos
hyväksymme näistä kolme ensimmäistä:

- (i) Maailmankaikkeus on jotakin ole-
massa olevaa ja samalla jotakin

muuta, joka on tulevaa, mutta joka ei vielä ole.

(ii) Ykseys on ei-olevan ja olevan ristiriita.

(iii) Oleva on jotain, joka on ei-olevaa ja ei-oleva on olevaa.

Niin: Meidän on tarkistettava se vastaako se loogista mallia. Ovatko teesimme loogisesti totta ja konsistentteja. Jos ei niin meidän on joko hylättävä teesit tai sitten pidettävä loogista mallia kyvyttömänä ja sopimattona teesiemme suhteen. Tässä tapauksessa on meidän hyväksyttävä logiikka joka hyväksyisi sen kaltaiset kontradiktioiset väitteet joidenka mukaan on mahdollista päätellä että A implikoi $\neg A$:n ja A :n ja $\neg A$:n välillä on ekvivalenssi, ($A \supset \neg A$ ja $A \equiv \neg A$).

Propositio- ja predikaattikalkyylin semantiikoista ja predikaattikalkyylin metateoriasta, luotettavuus ja täydellisysteoreemasta tiedämme mm. seuraavaa: Lause $A \supset \neg A$ on kontradiktio. Mallissa M kaava $\neg A$ on totta jos ja vain jos mallissa M ei ole totta kaava A , ($M \models \neg A$ joss $\neg (M \models A)$).

Siispä jotain on pielessä ja pahasti. Mutta mikä? Eräs ratkaisu on Hegeliltä napattu, jonka mukaan kyse on dynaamisesta kehityksestä ja kyse on eri joukoista, eri universumeista. Toinen ratkaisu liitt

tyy ns. Fuzzy joukkojen teoriaan, jonka mukaan todellisuus on todellakin siten ristiriitainen, että joukon Y sisältämien alkioiden totuus jonkin seikan esim. P_x :n suhteen on suhteellinen. Joukon Y alkioista pätee samanaikaisesti että kaikista x :stä P_x ja kaikista X :stä pätee että $\neg P_x$. P_x ja $\neg P_x$ ovat samanaikaisesti totta. Siis ne ovat totta ja epätotta tietyn seikan suhteen esim. tietyn valuaatiofunktion tai relaation suhteen. Sanomme siis että ilmiöiden olemuksesta on totta (olevaa) ja epätotta (\neg -olevaa) tietty seikka P_x . Esim. sanomme että jää on kiinteää mutta itseasiassa \neg -kiinteää, nestemäistä sillä sulaessaan jää muuttuu nestemäiseksi. Se että mielen on mahdollista sanoa että tietystä seikasta on totta tietty seikka ja epätotta sama seikka on ensimmäinen ongelma, joka meidän on ratkaistava. Miten on mahdollista kehittää logiikkaa tämänkaltaisen mielettömyyden varaan? Onko se ylipäätään mahdollista? Olisiko kyse käsitteellisestä sekasotkusta siitä, että kykymme ilmaista sanoin todellisuutta on rajoittunut, sillä käsitteinä oleva sulkee pois \neg -olevan. On mahdotonta ajatella että sama asia olisi sekä totta että epätotta.

Jos tietty asia Px on olemassa se ei voi olla samanaikaisesti ei-oleva. Tämä on talonpoikaisjärjen käytännöllinen tulos. Mikä ei ole se ei ole. Tämä tuntuu luontevalta käytännöllisen järjen kannalta. Näin on meidän hyvä ajatella sillä muu saattaisi johtaa mielettömyyksiin näin olemme taipuvaisia ajattelemaan. Mutta kuitenkin kun tarkastelemme todellisuutta havaitsemme sen ristiriidan joka ilmenee sen kehityksessä ja muutoksessa. Näemme kuinka kerran elävä muuttuu kuolleeksi ja kuolleelta vaikuttava herää eloon. Näemme kuinka Syväraumassa paskalahti lainehtii ja virtaa mustana syksyn myrskyjen aikaan ja näemme kuinka se on liikkumatta valkoisen hangen peittäessä sen jäätynttä pintaa, näemme kuinka kuolleelta vaikuttava kananmuna muuttuu eläväksi kanan sitä hautoessa, jne. Monessa on tuota; oleva on ei-olevaa, se mikä nyt näyttää olevalta on huomenna muuta. Tänään aurinkomme säteilee tasaisesti, mutta kuitenkin se on ollut toista ja tulee lopulta muuttumaan lopulta toiseksi käytettyään vetyvarastonsa loppuun. Kerran periaatteellinen ihminen sortuu täydelliseen leväperäisyyteen, rohkea surkeaan raukkamaisuuteen ja sanaton murhe muuttuu onneksi. Niin on ykseys olevan ja ei-olevan ristiriita. Hegel esittää asian näin dialektisen ris-

tiriidan mallissaan, joka on dynaaminen kuvaten todellisuuden muutosta:

$A = A$ (Tavallinen identiteetti)

$A = \sim A$ (Negaatio)

$\sim A = \sim\sim A$ ($=A$) (Kieltämisen kieltö)

Edellä esitetty Hegelin ratkaisu olevan ja Ei-olevan ykseyden ongelmaan perustuu siihen, että on kyse eri joukoista ja eri ajasta. Toinen mahdollisuus, jonka esitin perustui siihen että todellisuus on realisesti ristiriitainen, mutta kuten totesin ei ole mahdollista yksinkertaistaa todellisuutta niin, että sanoisimme että sekä A ja $\sim A$ ovat samassa mallissa totta. Ulospääsytystä noidankehästä avautuu siinä, että emme pidä ilmiöiden ykseyden ristiriitoja siten toisensa poissulkevina, että se mikä on potentiaalisena mahdollisuutena olevassa tulevaa siis ei-olevaa aktuaalisessa olevassa ei itseasiassa ole siten ei-olevaa, että se olisi olevan täydellinen vastakohta. Toisin sanoen emme voi kirjoittaa $A = \sim A$, vaan meidän on kirjoitettava:

$A = \sim A^*$

$\sim A^*$ on A :n eriytynyt vastakohta. Se sisältää jotakin A :sta mutta on myös jotakin muuta, $\sim A$:ta. Ykseyden olemus, se mikä on olevaa sisältää uuden olemuksen, jossa on osa olevan olemustamutta myös jotakin joka on vastakohtaista olevalle.

Tämä on välttämätöntä siksi, että meidän on kyettävä selittämään todellisuuden moninaistuminen. Jos ykseys olisi olevan ja ei-olevan ristiriita siten että ne olisivat toistensa absoluuttiset vastakohtat siis $A = \sim A$, niin todellisuuden muutos olisi dikotoomista toistaen alati itseään: $A \rightarrow \sim A \rightarrow A \rightarrow \sim A \rightarrow A \rightarrow \sim A$ jne, jne. katkeraan loppuun saakka.

Todellisuuden muutos on dialektinen spiraalinomainen hyppäyksiä sisältävä ketju, joka sisältää jotakin vanhaa ja jotakin uudistuvaa nousten yhä korkeammalle ja moninaisemmaksi. Voimme siis kirjoittaa edelliselle mekaaniselle ja dikotoomiselle mallille vaihtoehdon:

$$A \rightarrow \sim A^* (= \sim A \wedge A) \rightarrow \sim \bar{A}^{**} (= (\sim A \wedge \sim A^* \wedge A \wedge A^*)) \rightarrow A^{***} (= (\sim A \wedge \sim A^* \wedge \sim A^{**} \wedge A \wedge A^* \wedge A^{**})) \rightarrow \text{jne} \dots$$

Koska uusi muoto esim. A sisältää elementtejä vanhasta todellisuuden kehitys on kohti moninaisuutta, yhä eriytyneimpiä muotoja.

Eriytymisen dialektiikan periaatteen idea on edellä esitetyssä. Vaikka ykseyden olemus on ristiriitainen ei ole riittävä teesi se että (iii) Oleva on jotain joka on ei-olevaa ja ei-oleva on olevaa.

Siis että olisi näin:

$$A = \sim A$$

$$\sim A = A (= \sim \sim A)$$

Vaan on lisättävä lisättävä teesit jotka väittävät:

(iv) Ei-oleva on olevan sisäinen olemus, se jonka hahmon tuleva oleva saa.

Siis: $A = \sim A^*$ ($= A \cap \sim A$)

(v) Tuleva, ei-oleva on olevan sisäisen välttämättömän kehityksen korkeampi-asteinen tulos.

Siis: $A = \sim A^*$

Lopuksi sanomme kaiken lyhyesti:

(vi) Ei-oleva, tuleva on olevan eriytymisen tuloksena syntyvä ykseys, uusi synteesi, joka sisältää aineksia vanhasta olevasta ja uutta joka ei ole vanhaa olevaa. Uusi ykseys synnyttää uuden olevan olemuksen, joka on ristiriitainen siten että se, mikä on olevaa on myös jossain ei-olevaa.

Sanat ovat mielen kieltä kätyn
julkilausumatonkaan verho. Tämän
kivätkö niillä on myös kamleontin
ominaisuus. Joten tää joka ei ota
epäillä Ronald Reaganin työssä tar-
koittavien sananmuutoksi on joko tygeisy,
joka on lastakin työväuskoisempi
viri silmiä tai vitlen tää muuttanut
Ronaldin kuin gimalaassa, jolla on
oalta nfi häntä nelonen 5.6. - 82
ja muuninua.

3.2. Mekaanisen dialektiikan kritiikkiä

Mekanistinen dialektiikka ymmärtää ilmiöt yksipuolisella, mekaanisella tavalla. Se hyväksyy teesit jonka mukaan ilmiöiden olemus on ristiriitojen ykseys siten, että kehittyessään tuo ykseys muuttuu olemukseltaan täysin toiseksi. Sen mukaan A implikoi ei-a:n, eli $A \supset \sim A$, eli että A:n muutos johtaa A:n negaatioon. Edellä (3.1.) olen esittänyt, että tämä on virhe, sillä sen avulla emme kykene selittämään todellisuuden moninaistumista, sen ykseyden eriytymistä, vaan tämänkaltaisen mallin avulla ajaudumme todellisuuden muutoksen dikotomisoi-miseen. Se toistaisi siten alinomaa itseään kieltäisi myöntäisi kieltäisi myöntäisi lopu-tomassa noidankehässä.

Sen oivaltaminen, että vanha säilyy mukana kehityksessä muodossa tai toisessa on keskeistä, kun muotoilemme edelliselle mekaaniselle dialektiikan mallille vaihtoehdon, jonka mukaan A implikoi ei-A tähden, joka on A:n ja ei-A:n unioni, $A \supset \sim A^*$ ($= (A \vee \sim A)$). Tämän avulla voimme ymmärtää todellisuuden moninaistumisen. Esimerkiksi sen, että ihmisyyksilön sikiökehityksen eri vaiheissa on nähtävissä koko lajin kehityksen kaari sammakosta apinan kautta ihmi-

seen. Voimme paremmin ymmärtää esim. Puolan tapahtumia, siten että sosialistinen vallankumous ei suinkaan muuttanut Puolaa yhteiskuntaa kertaheitolla kapitalismin täydelliseksi vastakohtaksi, vaan tuotantosuhteiden, lähinnä omistussuhteiden muodollinen muutos ei ratkaisevalla, siis kapitalismista täysin poikkeavalla tavalla muuttanut ihmisten ja ihmisryhmien keskinäisiä suhteita. Ihmisten eriarvoisuus perintönä aikaisemmilta yhteisömuodoilta periytyi. Tämä vuosituhsien perinne on taustalla siinä taistelussa, jota puolalaiset Solidaarisuuden johdolla käyvät etuoikeutettua Puolan yhtyneen työväenpuolueen byrokraattiporvaristoa vastaan saavuttaakseen kansana suverenisuuden, demokratian ja vapauden.

Voimme paremmin ymmärtää, miksi vielä tapaamme ihmisiä, jotka ilmentävät käyttäytymisellään raakaa alkuvoimaista ja vaistonvaraista tarpeentyydytystä, orjanomistajan, patriarkan, kreivin tai kuninkaan asenteita. Voimme paremmin ymmärtää, miksi tapaamme alkuvoimaisia itsensä tiedostavia taiteilijoita, orjamenttaliteetin omavia ja lanneaivoisia (jääne hirmuliskoilta). Todellisuuden muutos kohti eriytyneimpiä muotoja saa yksinkertaisen selityksen, mallin $A \sim A^*$.

Mekanistisen dialektiikan kritiikin muotoilen lyhyesti seuraavasti:

Mekanistinen dialektiikka ei ymmärrä vastakohtien ykseyttä tavalla, jonka mukaan vastakohtien toistensa poissulkevuus ei ole absoluuttista, ehdotonta. Vastakohtien ykseys ja vastakohtien toistensa poissulkevuus on ykseys. Ristiriidan vastakohtat ovat toisaalta toisiaan ja toisaalta toistensa vastakohtia. Tätä ei mekanistinen dialektiikka ymmärrä käytännössä.

Suomessa keskeisin mekanistisen vulgaarin dialektiikan koulukunta piileksii SKP:n taistolaisoppositiion piirissä. Heidän dialektiikkaansa leimaa mekaanisuus, joka saa suorastaan absurdeja ääiömäisiä piirteitä. He toistavat kuin papukaijat samoin äänenpainoin kaiken minkä Kremlin Lenin palkinnon saajat tempaisevat tukastaan. Neuvostoliitto on Suuren lokakuun vallankumouksen järkkymätön rauhanlinnake heidän mukaansa täydellinen kapitalistisen maailman vastakohta ei-A, a:n negaatio. Se on edistykseen keskitetty ilmaus ja ainoa realinen mahdollisuus, totuus, jonka nälviminen on epäpyhä loukkaus uskonnollista ihannetta vastaan. Se on neuvostovastaisuutta ja kavahtakaa, joilla on korvat kuulla.

Mekanistinen dialektiikka myöntää ristiriitojen olemassaolon ja myöntää niiden ykseydenkin mutta itseasiassa pinnallisella ja karkealla tavalla. Kiinassa kulttuuri vallankumouksen taustalla oli Maon mekanistinen dialektiikka. Mao katsoi, että luokkaristiriitojen ratkeaminen tapahtuisi ligvidoimalla porvaristo luokkana käyttäen väkivaltaa sulkemalla yliopistot lähettäen tutkijat mm. maaseudulle sikoja paimentamaan, sulkemalla johtavat teknikot ja insinöörit kaaderikouluihin, alistamalla kulttuurityöntekijät ja intellektuellit vallankumouksellisten massojen valvontaan jne. Maon mukaan iso kala syö pienen ja niin ykseys syntyy ison kalan sappirakon ja suoliston toiminnan tuloksena. Mitäkö Mao ei oivaltanut? Lähinnä sitä mitä edellä on esitetty, että vastakohtien ykseys ja vastakohtien toistensa poissulkevuus on ykseys, kieltämisen kiellon lain alainen, siten että ykseys jakautuu ristiriitaisiksi vastakohtiksi, jotka ovat toisiaan. Siis esim. että työväenluokalla on paljon opittavaa PORVARISILTA, työväenluokassa on porvaristoa ja että porvaristolla on paljon opittavaa työväenluokalta ja porvaristossa on monia aineksia jotka ovat uuden sosialistisen ihmisihanteen piirteiden mukaisia esim. yksilön

vapauden ajatus, onko näin? Toisaalta vastakohtat ovat toisensa poissulkevia, niissä on aineksia ^{jotka} aiheuttavat niiden taistelun vallasta. Voimme muuten sanoa että esim. atomin ristiriitainen rakenne positiivisen neutronien ja positronien muodostaman ytimen ja negatiivisen elektrooniverhon välillä olisi ilmausta niiden välisestä taistelusta? Liikkeestä on tietenkin kyse, mutta eikö tuo atomin ristiriita ole pareminkin ilmausta ristiriitojen harmoonisesta ykseydestä, siitä ettei atomia muuten olisi.

Mao ymmärsi kirkaasti [▼] vastakohtien toistensa poissulkevuuden sen puolen joka aiheuttaa niiden välisen taistelun vallasta, tavalla, joka johti kulttuurin vulgarisoimiseen, vallankumouspamfletiksi ja punaisiksi lipuiksi, moraalitajunnan mystifiointiin iskulauseiksi; Ole vallankumouksellinen älä revisionisti, ole rehellinen ja avoin, älä juonittele. Puuttui vain kehoitus; ole hyvä - älä paha. Ja kuten tiedämme kulttuurivallankumous johti umpikujaan ja epäonnistumiseen, jonka virheitä Kiinan nykyjohto on korjailemassa.

Kulttuurivallankumouksen epäonnistuminen ei varsinaisesti ollut mikään epäonnistuminen sillä se oli tuomittu epäonnistumaan. Maon dialektiikka ei ollut enää Jenanin hengen mukaista. Tämän voimme tarkistaa kirjoituksista Ristiriidasta ja Käytännöstä.

Luonnossa vastakohtien toisensa poisulkevuus on ehdollista. Kuten äskeisestä pienestä tarinasta atomin ytimeistä ja sen verhosta näimme vastakohtat edellyttävät toisiaan muodostaakseen ykseyden, ollakseen olemassa. Josko tämä on universaalia silloin meidän on nähtävä harhaisena se käsitys, jonka mukaan porvaristo olisi ligvidoitava. Silloin näemme että milloinkaan altruismi ei tule korvaamaan egoismia kokonaan, kollektiivisuus individualismia, yhteiset edut omia etuja jne. vaan nämä ihmisen olemisen eri aspektit tulevat kilpailemaan keskenään ollen aiheuttamassa sen liikkeen joka on johtamassa ihmiskuntaa eteenpäin, Vorwärts! Mitäkö olen halunnut sanoa? Vain sen että kaikella mikä pohjantähden alla ilmenee ja tapahtuu on oma oikeutuksensa. Ja te jotka kiellätte oikeutemme ajatella itsenäisesti ja vapaasti olette ihmiskunnan vihollisia, orjapiiskureita ja fasisteja, joiden pelko kohdistuu siihen, että tulee joku joka sanoo olet väärässä, puheesi on valhetta sillä sanasi ja tekosi ovat toista.

4.Arvoarvostelmia ja etiikkaa

Humen giljotiini sulkee tieteellisen tiedon piiristä arvolauseet.Sanomme ettemme voi päätellä siitä mikä on sitä miten pitäisi olla. Näin ihmisen käyttäytymiseen keskeisesti liittyvä ominaisuus moraalii ja arvostaminen asetetaan todellisuuden ulkopuolelle.Ihmisten arvostukset ovat muka siten irrationaalisia,ettei niitä voisi johtaa ympäröivästä todellisuudesta. Mitä siis on ihmisten artikuloimat hyvät ja pahat,kauniit ja rumat,surut ja onnet?Tämä on etiikan tutkimuksen kohde..

4.1. Suu suppuun ja turpa tukkoon teesi

Eräs aikakautemme syvällinen ajattelija on lausunut ja elämän työssään kiitettävällä tavalla toteuttanut ajatustaan:Wovon man nicht reden kann,darüber muss man schweigen.Mistä emme voi puhua siitä on meidän vaijettava.Tämä on hänen lennokka lauseensa.Tämä on ilman muuta totta sillä se on tautologia,sillä onhan tosiaan niin että mistä emme puhu siitä vaikeemme.Toiseäsa väärin ymmärretyssä mielessä edellä esitetty turpa tukkoon teesi on kaikkien nykypäivien itsekeskeisten pikkunerojen,ajattollahien ja hitlereiden mieleen.Vaikeista asioista ei saa puhua sillä niistä on vaijettava, jottei valhe paljastuisi,ennenmuuta oma heikkous joka verhotaan omakuvaan,joka sisältää aineksia

äärimmäisestä narsismista, jotain tuollaista, kun esim., että olemme valtiassrotu tai että itselle annetaan maailmankaikkeuden suurimman ajattelijan jumalaisia piirteitä. Suhteettoman myönteiset itserakkaat ajatukset johtavat toisten ihmisarvon kieltoon, esim. juuri tukkimalla muiden aukirevähtäneet suut.

4.2. Frankensteinin hirviön ongelma

Etiikan peruskysymys hyvästä muotoillaan usein näin: Mikä on ihmisen hyvä ja millainen on hyvä ihminen?

Frankensteinin hirviön ongelma on edellisen peruskysymyksen dialektinen hahmotus. Frankensteinin hirviö oli tiedemiehen luomus. Luomus jonka oli määrä olla täydellinen ihminen. Frankenstein kokosi hirviönsä jätteistä. Se sai aluksi ulkomuodon joka oli kaunis ja ajatukset jotka olivat puhtaan hyveelliset. Hänen aivonsa olivat sellaiset, että hän ajatteli vain hyvää ja oli lempeä jne. Frankensteinin pettymykseksi hänen luomuksensa ulkoiset piirteet muuttuivat, jätteistä tehdyt huulet sinistyivät jne., luomus muuttui täysin rumaksi vallitsevan kauneusihanteen vastakohtaksi. Hän muistutti ulkoisesti kaikkea sitä mikä yhdistettiin hirviömäisyyteen ja ru-

maan. Kuitenkin hänen sisäinen maailmansa säilyi hyvänä. Frankensteinin hirviö joutui kokemaan ulkomaailman vihamielisenä itseään kohtaan. Yksinäisyys ja hänen kokema ulkomaailman muiden ihmisten vihamielisyys synnyttivät Frankensteinin hirviössä sisäisen ristiriidan, joka purkautui hirviömäisinä tekoina, mielettöminä surmaamisina jne.

Seuraavilla teeseillä on yhtymäkohta Frankensteinin hirviöön ja voimme nimittää niitä Frankensteinin ongelman teeseiksi:

- (I) Paha ja hyvä ovat saman ykseyden eri puolia.
- (II) Paha ja hyvä ovat dialektinen ykseys siten että hyvän olemassa olo edellyttää sen vastakohtaa; pahan olemassa oloa.
- (III) Ihminen ei ole joko paha tai hyvä. Hän on hyvän ja pahan ykseys, Kuten Döblin sanoo Reinholdin suulla Frans Biberkopfille; paskaa ja sokeria sekaisin.
- (IV) Se kumpi on alisteisessa ja hallitsemassa asemassa on tietoisuuden ja ympäröivän todellisuuden kysymys.

Toimiessaan yhteiskunnan normien, vallitsevien tapojen, uskomusten ja vallitsevan ihmisihanteen mukaisesti ihmisen katsotaan käyttäytyvän hy-

veellisesti. Näin hyveellisyys saa relativistisen, ehdollisen luonteen. Hyvyys on tämän mukaan aina sitä mikä kussakin yhteiskunnassa katsotaan hyväksi. Siis se saa itseasiassa luonteen, jonka mukaan hyvyys vaihtelee ollen aina valitsevan yhteiskuntamuodon mukainen. Tämän mukaan ei moraalille ole mitään ehdotonta perustaa sillä se vaihtelee aina ajasta, paikasta ja tilanteesta riippuen. Tältä pohjalta Engels ja Lenin mm. arvostelivat Kantin kategoorista imperatiivia tyhjäksi hölynpölyksi.

Relativistinen etiikan teoria on tiettyssä mielessä helppo ratkaisu. On helppo sanoa, että moraalit vaihtelee, ei ole mitään joka osoittaisi että tuo tai tämä määrää sen mikä on hyveellisen moraalin mukaista kautta aikojen kaikkialla universumissa. Tämä on tietenkin kiusallista uskovaisille ja muille joilla on taipumus moralisointiin ja moraalinsa ylevöittämiseksi koskemaan koko historiaa ja maailmankaikkeutta jokaista ajattelevaa olentoa. Mutta sitä ei usein tulla ajatelleeksi, että moraalin peruskivien puuttuminen implikoi itseasiassa ihmisen olemuksen määrittämisen mahdollisuuden kiellon. Sillä silloin jää ihmisen olemuksesta ulkopuolelle kiistatta hänelle kuuluva ominaisuus moraalit. Jos emme voi sanoa mikä on ihmisen hyvä kautta aikojen, läpi historian vaihtelevien yh-

teiskuntarakenteiden, heimoyhteiskunnasta tulevaisuuden tasa-arvoisten ihmisten ihmisyyhteisöön emme voi myöskään määrittellä ihmisihannettamme, ihmisen olemusta, joka on mutta joka ei vielä ole, joka on tulevaa ja josta olemme vieraantuneet väärän tietoisuuden ja yhteiskunnallisen välttämättömyyden vuoksi.

4.3. Alopaeus teesit pimeyden ytimestä

Alopaeus kirjassaan pimeyden ydin sanoo pahuutemme aiheutuvan pinnellisuudestamme, omasta ajattelemattomuudestamme. Tämä on sama ajatus kuin antiikin filosofian keskeisillä ajatteli-joilla Sokrateella ja Platonilla, jotka korostivat sitä, että rationaalinen ihminen, joka heillä oli logistinen filosofi persoona ei voinut tehdä pahaa, väärin sitä vastaan jonka tiesi oikeaksi. Paheellisuus on Sokrateelle irrationaalisuuden tulos. Alopaeus teesit ovat lyhyesti seuraavat:

- (i) Ihminen ei voi tietoisesti tehdä pahaa.
- (ii) Ihminen tekee pahaa tietämättään.
- (iii) Tehdessään pahaa ihminen ei tiedosta sitä, vaan uskoo ^{TEKEMÄNSÄ} oikein itselleen.
- (iv) Tehdessään pahaa ihminen ei tiedosta vahingoittavansa itseään.

- (v) Paha vahingoittaa häntä itseään, joka sen tekee.
- (vi) Tiedostettu paha on hyvä.
- (vii) Hyvyys ilmenee tiedostettuna paheena.
- (viii) Oman ajattelemattomuudesta aiheutuvan raadollisuutensa tunteminen avaa itsessä piilevien hyvien avaruuksien ovet ymmärtävän rakkauden ja pois-palaneen vihan lauhkeiden tuulien tulla ja puhaltaa.

Meille on elämän kysymys se hyväksymmekö sen opin että ihminen on olemukseltaan paha ja raadollinen, kuten ahdasmielinen uskonnollisuus meille opettaa. Olemmeko oivaltaneet oikein Jeesuksen sanat ristiltä: "Antakaa anteeksi heille, sillä he eivät tiedä mitä ovat tehneet." Jeesuksen sanoissa piilee juuri edellä mainittu: Ihmisen pahuus on hänen ymmärtämättömyyttään. Tietenkin tämä on kaikkea sitä vastaan jota meille on opetettu ihmisen synnin riivaamasta olemuksesta. Jos todellakin hyväksymme sen, että ihminen on pohjimmiltaan paha, silloin kaikki yrityksemme tehdä oikein ja hyvin toisillemme on turha, meidän on joka täydellä antaumuksella ryhdyttävä palvomaan paholaista tai sitten kiellettävä elämä ja jätävä odottamaan Taivaan porttien aukkenemista. Näinhän jotkut lahkot tosiaan tekevätkin.

4.4. Frans Biberkopf teesit

- 1) Ihmiset eivät ole vain sokeria, he ovat paskaa ja sokeria sekaisin.
- 2) Oivalla se, että meitä on enemmän kuin yksi. Meitä on kaksi sinä, joka kuuntelet ja minä joka kirjoitan.
Oivalla se, että meitä on enemmän, kuin kaksi, ei vain kymmeniä vaan miljoonia. Yksin olet heikko. Vaikka miten koittaisit yksin lujittaa omaa vahvuuttasi sinun vahvuutesi on kuitenkin meissä kaikissa ihmisissä.
- 3) Se, joka ei tiedosta on itse syypää kaikkiin niihin onnettomuuksiin, jotka hänelle tapahtuvat. Siksi ole varuillasi ja epäile.
- 4) Jumala, ihmiset ja Saatana kaikki pyrkivät omalla tavallaan nostamaan sinut Frans jaloillesi. Se sinun on oivallettava.

4.5. Sinervo teesit

- 19) Ken kaiken antaa pois nurkumatta, hän omistaa kaiken.
- 20) Kiellä itsesi niin sen tuloksen kieltämisellä löydät itsesi.
 $A \rightarrow \sim A \rightarrow \sim \sim A \rightarrow = A$
- 21) Riko pinnallisuutesi ulkokuoret, kiellä se, mikä on sen sisus ja löydä ykseytesi.

Palaa ja luo ykseytesi pohjalta spektri, joka hilassa yhdistyy takaisin ykseydeksi.

22) Hajoa pirstaleiksi kuin peili ja totea miten helppoa on antaa pois se mitä ei ole. Luopua siitä mitä ei ole, joka on kuvitelmaamme, mikä on vain harhaa, jotain jonka luulemme olevan mutta, joka ei ole ja kuitenkin on kuvitelmissamme.

4.6. Eriytymisen teesejä ihmisestä

- (x) Ihmisen pahuus on hänen tiedostamatonta vaistonvaraista eriytymistä ykseydestään.
- (xi) Ihmiskunnan pahuus on sen eriytymisessä vieraantumisessa ihmisyyteen ykseydestä, siitä että ihmiskunnan etu on yhteinen.
- (xii) Sairain ja onnettomin ihmiskunta on täydellisen eriytynyt atomaarisiksi yksiköiksi jakautunut ihmisyyksilöiden muodostama joukko, jonka alkiot ovat vailla yhteisyyttä muiden joukon alkioiden kanssa.
- (xiii) Onnettomin ihminen on despootti, jonka koko elämän intensiteetti kohdistuu yhden ainoan intohimon tyydyttämiseen pakonomaisella tarpeella, joka on hänen hallintansa ulkopuolella. Hän on tuon

himon sokea ja tahdoton orja.

- (Xv) Orjuus on ennenmuuta orjuutta omiin intohimoihin, pakonomaisiin kaavoihin tapoihin ja uskomuksiin nähden. Tämä rajoittaa ihmisen vapautta unelmoida ajatella rajoituksitta. Se, että ihminen orjuuttaa aivonsa, vapautensa ajatella rajoituksitta merkitsee että hän ei kykene toteuttamaan vapauttaan vaan on orja sillä vapaus on vapautta ajatella ja toteuttaa unelmansa, muuttaa ajatuksensa todellisuudeksi.

Koska vapaus määritellään näin ei sen toteuttaminen lopullisesti ole milloinkaan mahdollista, sillä ihminen kykenee ajattelemaan senkaltaisia mahdollisuuksia, joiden todeksi tekeminen ei ole välttämättömyksien olemassa olon vuoksi mahdollista. siksi vapaus on rajoitettava koskemaan välttämättömyksien tiedostamista. Ihmisen on ollakseen vapaa, tehdäksään ajatuksensa todeksi tiedostettava välttämättömyydet ja muokattava ajatuksensa tämän mukaisesti. Ihminen joka ei osaa epäillä ajatuksiaan, tarkistaa sitä vastaavatko ne välttämättömyyttä ei kykene toteuttamaan vapauttaan

tekemään todeksi ajatuksiaan,vaan hän ajautuu uskomustensa ja kuvitelmiensa vangeiksi vieraantuen todellisuudesta.Siksi jokainen aito psykoterapia pyrkii palauttamaan harhaisen kuvitellun virhetiedostuksen takaisin,kuvatun realiteetit niin kuin ne ovat.Uudet mystiset ja hämävät syötteet eivät voi olla muuna kuin ärsykkeinä uusiin mielettömyyksiin.

Kuten helposti voimme osoittaa tässä luvussa esitetyt arvoarvostelmat ja moraalialia koskevat teesit ovat väitteitä,väitteitä siitä mikä on hyvä ja paha.En yritäkkään perustella niitä mitenkään.Jokainen voi oman itsetietoisuutensa ja tietonsa muista ihmisistä perusteella arvioida ovatko ne oikeutettuja väitteitä vai teesejä joilla ei ole tuon taivaallista mieltä.

5.Lopuksi

Miksikö olen tehnyt tämän kirjoituksen eriytyemisestä.Siksi,että elämän onni ja autuus on siinä,että korvien välissä surisee.Osoittaakseni itselleni,että kykenen saamaan tekstiä paperille.Tämän kirjoituksen olen kirjoittanut lähinnä vain itselleni.Mutta josko joku vai-
vautuu tämän lukemaan läpi olen vilpittömän

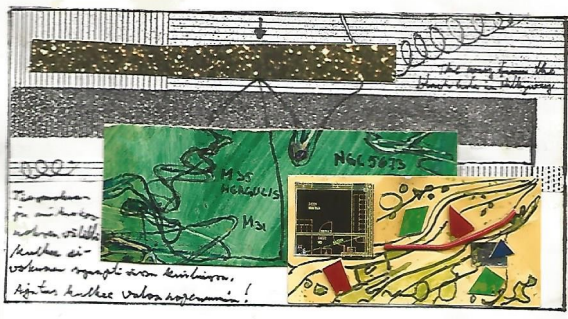
iloinen jos olen syypää edes yhteen nau-
run röhähdykseen, hymähdykseen tai ajatukseen.
Minä tiedän mitä on saada lihakseen 200 mg
peratsiinia ja kolmekertaa päivässä 100 mg
larkkia ja muuta hyvää. Minä tiedän mitä on
olla jäissä niin, ettei ainutkaan ajatus kul-
je takaraiivossa. Tiedän mitä on olla kahlittu
hermomyrkyin niin, että jokainen sanottu sa-
nakin tuntuu voitolta. Siksi osaan tykätä it-
sestäni enemmän kun tiedän, ettei kirjoittami-
nenkaan ole minulle ylivoimaista. Tietenkin
jotain pientä totuuden etsintääkin tässä on,
mutta koska en ole uhrannut tähän enempää ai-
kaa kuin mitä on ollut aikaa nyt jouluna -81
tämä kaiken kaikkiaan on vain puolihuolima-
tonta sepustelua. Vakava asenne edellyttää, että
on miettinyt sanottavansa loppuun saakka, sitä
en ole tehnyt.

Tiedän ainakin, jossain pinnallisessa mielessä
mitä Theodorakis tarkoittaa kun hänen eräässä
laulussaan kauluvat sanat:

"Et tiedä kuinka jäätävää
on puuton tää tähtikirkas
yö.

Myrskyn kun luulen tyyntyvän
maininki uuden tuskan rintaan lyö."

Siksi luulen, että jatkan tätä kirjoitusta
vielä saavuttaakseni paremman ystävyiden itse-
ni kanssa.

Me tiedämme että sanaa puree vaikkei vokaaleilla todistettavasti olekkaan hampaita. Minuun on purrut joidenkin lauseet. Niistä osan olen juikeasti varastanut, mutta en siiltä tunne syyllisyyttä rikollisuuteni tähden, sillä eipä ole typerämpää kuin se ^{että} sanoo omistavansa yksin, jonkin "viisauden". Ajatuksia ei voi omistaa kuin esineitä. Ne ovat yhteistä omaisuuttamme. Siinä on laajan kommunistisen omistamisen mahdollisuutemme, sen tajuaminen on riemullista.

5.1. Frans Biberkopfin Mirrin teesi

Ihminen, joka alinomaa miettii ja vaivaa itseään ajatuksilla asioista, joita ei voi muuttaa toiseksi vaikka niin tahtoisi menee päästänsä sekaisin.

Siksipä lopetan tämän jutun tähän, jotta voin tehdä ja sanoa jotakin todelliata nyt. Vaikkapa juoda kahvit.

Miksikö tämä essee tuli kirjoitettua?

Ykseyden eriytymisen filosofia-esseen kirjoitin vuoden 1981 joulukuun lopulla, joulun jälkeisen viikon aikana vanhempieni luona Raumalla. Esseen sisällöstä tulee esiin maaninen tilani ja suuruudenhullut ja omnipotentit ajatuskulkuni. Syynä kirjoituksen tekemiseen oli ensinnäkin pesäeron tekeminen maolaisuuteen ja toiseksi sen osoittaminen, että kuka tahansa (esim. minä) voin panna paperille maailmankatsomustani. Halusin osoittaa, että muutkin kuin maolaiset ovat pohtineet filosofisia peruskysymyksiä ja että maolaisten suunnaton 'älyllinen ylpeys' 'yksin oikeassaolemisen' omnipotentti suhtautumistapa oli väärä.

Tämä 80-luvun alussa kirjoittamani essee on ollut kirjahyllyssäni pölyntyneenä 35 vuotta erään kansion yhtenä osana. Skannasin sen nyt 2015 huhtikuussa ja taitoin vihoksi, joka on nyt Luettavissa tässä muodossa. Luullakseni sitä ei ole kukaan lukenut Sven Krohnin jälkeen, itse olen tosin sitä selaillut silloin tällöin. Essee on mielestäni lukemisen arvoinen josko on kiinnostunut ykseyden päätöksestä. Ykseyden päätöksen oppia ovat julistaneet monet filosofit, kuten antiikin Empedokles, Mestari Eckhard, Spinoza, Albert Schweitzer, Eino Kaila, jne. Tässä esseessä pohditaan ykseyden eriytymisen ongelmaa erityiseltä sanoisinko psykonomiselta kannalta, mielenterveyskuntoutujan näkökulmasta runollisella tavalla.

Kun 80-luvun alussa näytin esseetä ystäväilleni, he pilkkasivat minua järjettömien höpöhöpö juttujen kirjoittamisesta. Tästä suivaantuneena varasin ajan emeritusprofessori Sven Krohilta. Hän luki esseeni ja sanoi olevansa kanssani samaa mieltä mm. siitä mitä kirjoitin ihmisestä. Hän kehoitti minua jatkamaan kirjoittamista. Tätä en kuitenkaan tehnyt vaan jätin esseen 'pölyntymään' ja muutaman kerran olin jopa aikeissa hävittää sen. Näin en kuitenkaan tehnyt vaan se unohtui vuosikausiksi. Nyt kun en enää pelkää iva nauruja ja pilkkaa kirjoittamistani sanoista, olen tehnyt tämän esseen 'digitalisoinnin' ja tehnyt mahdolliseksi sen että kuka tahansa niin halutessaan voi sen lukaista läpi.

Vuonna 1981 tulin jouluksi kotiin Raumalle viettämään joulua yhdessä äitini kanssa.

Löysin kaapista Olivetti merkkisen kirjoituskoneen, jolla aloin naputella ajankulukseni filosofista 'ykseyden päätöksen filosofiaa'. Olin opiskellut Turun yliopistossa filosofiaa el-arvosanan verran ja olin kuunnellut mm. filosofian historian luentoja, joilla oli esillä mm. Spionza, Mestari Eckhard,, ja muitakin ykseyden päätöksen edustajia. Ykseyden päätöksen filosofia kiehtoi mieltäni ja niinpä aloin kirjoittaa käsillä olevaa esseetä. Saatuani sen valmiiksi näytin sitä ystäväilleni, joilta sain palauteeksi lähinnä ivanaurua ja kysymyksiä miksi kirjoitan tällaista puppua. Tästä suivaantuneena varasin ajan emeritusprofessori Sven Krohnilta. Tapasin kolme kertaa hänet. Hän luki esseeni ja sanoi arvostavansa sitä ja osoittavan älykäästä ajattelua. Hän kehoitti jatkamaan kirjoitustyötäni.

Olen turkulainen faiteilija ja mielenterveysalan kouluttaja. Aiheitani ovat mm.

itsehoitokoulutus, vertaistuki, kokemuskoulutus sekä taideterapia. Olen opiskellut Turun yliopistossa filosofiaa, sosiologiaa, sosiaalipoliitiikkaa, kasvatustiedettä, psykologiaa, valtio-oppia ja taloustiedettä. Taideterapiaa olen opiskellut mm.

Taideteollisen korkeakoulun (Taik) vuoden kestäneellä kurssilla. Tekemääni taidetta, maalauksia, kollaaseja ja julistegrafiikkaa on ollut esillä useissa näyttelyissä ja niitä on nähtävänä myös netissä mm. fb-sivuiillani ja ylläpitämieni ryhmien sivuilla.

Yhteystietoni:

Sähköp. heikkinen_jorma@hotmail.com. ja puh. 040-5742448.